

være uforment. Jeg skal kun henvise til de rent principielle Betragtninger, jeg fremsatte i Fjor, thi alle de Indvendinger, der fremsattes mod det oprindelige socialdemokratiske Forslag, gælder ogsaa det foreliggende. Lige saa lidt som det daværende socialdemokratiske Afrustningsforslag vil det foreliggende Forslag være i Stand til at fyldestgøre det, der kaldes „Danmarks Neutralitets- og Folkeforbundsopgaver“, thi hverken de gældende Neutralitetstorpligtelser eller de efter almindelig mellemfolkelig Opfattelse anerkendte Folkeforbundsforpligtelser vil et Vagtkorps og en Statsmarine som de her foreslaaede være i Stand til at opfylde

Jeg skal altsaa ikke gentage de Argumenter, der blev fremsat i Fjor imod det daværende Forslag, men der er jo siden Debatten i Fjor fremkommet enkelte autoritative internationale Udtalelser, som bekræfter de Synspunkter, jeg i Fjor gjorde mig til Talsmand for, og som jeg derfor vil dvæle lidt nærmere ved. En af disse Udtalelser hentydedes der til i Gaar af den ærede Ordfører for Partiet Venstre. Det ærede Medlem Hr. P. Munch kendte øjensynlig ikke denne Udtalelse og kom bagefter hen og spurgte os, hvad det var, der sigtedes til, og jeg vil da gerne oplyse, at jeg tog fejl, naar jeg i Gaar til det ærede Medlem Hr. P. Munch sagde, at det var nogle autoritative Udtalelser af den belgiske Statsmand Vandervelde til „Nieuwe Rotterdamsche Courant“, det var til „Telegraaf“ i Amsterdam, men i øvrigt bliver de Udtalelser, som det ærede Medlem Hr. Brosen hentydede til, ikke mindre betydningsfulde, om de har staaet i det ene eller det andet hollandske Blad. Det var, medens Forhandlingerne om Locarno-Traktaten stod paa, at der rettedes en Henvendelse til den nuværende belgiske Udenrigsminister, den højt ansete Socialdemokrat Vandervelde, og denne Henvendelse rettedes netop paa Baggrund af en Situation som den, der skabes ved de meget yderliggaaende Krav, som fremsættes snart hist, snart her i Europa, Krav, som altsaa i den fuldkomne, totale Afrustning ser Garantien imod Krigen og den eneste Betyrrelse for Freden. Det var Baggrunden for Henvendelsen, og Hr. Vanderveldes Udtalelser lød saaledes — jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse oplæse dem: „Ganske vist tilkommer der enhver Nation fuld Frihed til at afgøre, om og i hvilken Udstrækning det passer den at gøre Modstand mod fremmed Invasion. Men dette Princip medfører to Forbehold, det første er, at ifølge Udtrykkene i Kovention

5 om neutrale Staters og Personers Rettigheder og Pligter i Tilfælde af Krig til Lands er en neutral Stat forpligtet til at straffe Handlinger, der strider imod Neutraliteten, dersom disse Handlinger er begaaet paa dens eget Territorium. Enhver anden Handling gør den til medskyldig med den krigsførende, der har benyttet dens Territorium — det vil altsaa ikke være tilstrækkeligt, at den neutrale Stat blot gør Skinmodstand.“ Saa vidt de første Udtalelser af Hr. Vandervelde. Jeg mindes ogsaa en Udtalelse i den højtærede Udenrigsministers Redegørelse her i Fjor, da han skulde redegøre for den bestaaende Neutralitetsret og selv fremsatte en Udtalelse om, at det var ikke tilstrækkeligt blot at yde Skinmodstand. Derefter fortsætter den belgiske Udenrigsminister: „Det er paa denne Maade, at de belgiske Regeringer, lige siden Landet i 1839 erklæredes for permanent neutralt, altid har forstaaet deres Forpligtelser, saaledes som det jo ogsaa i Praksis blev hævdet ved Verdenskrigens Udbrud.“ Saa meget siger altsaa Hr. Vandervelde om den almindelige, endnu den Dag i Dag gældende gamle Neutralitetsret. Dette belyser paa ny den Kendsgerning, at der er ikke noget andet Land end Danmark, i hvilket man har en anden Opfattelse end den, der her er tilkendegivet, og at der ikke i noget andet Land end Danmark fra nogen ansvarlig Minister eller fra nogen Folkeretslærer er fremsat nogen som helst anden Opfattelse. Det svarer jo ogsaa ganske til vore Haager-Delegeredes Udtalelse i sin Tid. Men derefter gaar Hr. Vandervelde over til at tale om Forpligtelserne i Henhold til Nationernes Forbundsagt, og herom siger han ordret: „Det andet Forbehold, som det efter min Mening er vigtigt at tage, med Hensyn til Princippet om enhver Stats frie Valg mellem nationalt Forsvar eller Ikke-Modstand mod Angreb, synes indeholdt i Nationernes Forbunds Pagt. Denne tilstaaer de Stater, der er Medlemmer, i visse Tilfælde Bistand af de andre Medlemmer imod Angreb. Det forekommer mig, at denne internationale Hjælp ikke hverken juridisk skyldes eller vilde være materielt mulig, hvis det Land, der er Genstand for Angrebet, hævdede ikke at ville yde Modstand imod Voldsmanden og ikke at ville bringe noget Offer for sin Uafhængighed i samme Øjeblik, som det, for at forsvare denne, appellerer til andre Forbundsmedlemmers militære og materielle Bistand.“ Tydeligere og klarere kan det vel overhovedet ikke siges fra en ledende Statsmands Side, højt anset i alle Lande, tilmed en Mand, der i Aarevis har beklædt en frem-